

## Arrest

nr. 93 948 van 19 december 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DE WIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

*“U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Malinke afkomst. U werd op 10 mei 1985 geboren in Monrovia. U bent een praktiserend moslim. U verklaart homoseksueel te zijn. Al van jongsaf aan had u gevoelens voor mannen, maar u onderdrukte deze gevoelens. In 2007 ontmoette u J. (...) (...) in een club. U hoorde van uw vrienden dat hij homo is. Jullie praatten met elkaar, wisselden telefoonnummers uit en bleven elkaar zien. Na ongeveer 2 maanden vertelde J. (...) u dat hij homo was en van u hield. Na enige bedenktijd besloot u een relatie te beginnen met J. (...). Op een dag stelde uw partner J. (...) u voor aan een vriend, T. (...) (...) T. (...) is ook homo. U en T. (...) werden vrienden. Na een tijdje werd J. (...) jaloers op uw vriendschap met T. (...). U en T. (...) probeerden J. (...) te kalmeren, maar dat lukte*

niet. J. (...) maakte zich onmogelijk, waarop u in 2009 besloot een relatie aan te gaan met T. (...). Toen J. (...) dit te weten kwam was hij erg boos. Als wraak vertelde hij aan uw vrienden dat u een homo bent. Uw vrienden vertelden dit verder aan de religieuze leiders uit uw buurt en aan uw familie. Iedereen reageerde boos en afwijzend op dit nieuws. U mocht niet meer binnen in de moskee. Familieleden dreigden u te doden. Twee weken later werd u op straat aangevallen door 3 gemaskerde mannen. Ze dreigden u te doden. Na een gevecht kon u ontsnappen. U ging naar huis. Een week later vond u een stuk hout met daarop een bedreiging op uw deur. Dit herhaalde zich 5 dagen op rij. U was bang, maar kon niet naar de politie omdat homoseksuele daden verboden worden door de wet. Omdat u uw vrienden en uw familie vreesde besloot u het land te verlaten. U wist dat uw vriendin Gladys veel contacten heeft. Daarom legde u haar uw problemen uit. In ruil voor geld regelde ze uw vertrek uit Liberia. Op 2 maart 2012 nam u het vliegtuig naar België. De volgende dag kwam u aan. Op 5 maart 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3 en 48/5, 52 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980".

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoeker stelt dat niet is gemotiveerd aangaande de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, kan worden verwezen naar hetgeen sub \$\$\$ zal worden gesteld. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

*“Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.*

*Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, met name uw homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties met J. (...) en T. (...), niet aannemelijk maakt.*

*Vooreerst kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de onvoorzichtigheid die u aan de dag legde betreffende uw openlijke attitude over homoseksualiteit en uw homoseksuele geaardheid. U stelt dat uw vrienden J. (...) afkeurden toen jullie hem in 2007 in de club ontmoetten, maar u wel de hele avond met J. (...) praatte en hem verdedigde tegen uw vrienden door te zeggen dat hij ook een Liberiaan is en dat jullie allen mensen zijn (gehoor CGVS, p.5,8). Gegeven het heersende homofobe klimaat in uw land van herkomst, zoals blijkt uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier, zou men verwachten dat men zou vermijden zich openlijk met een homo te associëren en hem te verdedigen. Het feit dat u dit volgens uw verklaringen wel deed, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*U verklaart dat uw vriend Te. (...) u midden 2009 opbelde en zei dat hij hoorde dat u homo bent. In plaats van te ontkennen zei u dat het uw leven en uw keuze was. Later die dag belde een tante. Ze zei dat ze iets over u hoorde en hoopte dat het niet waar was dat u homo was. U ontkende niet, maar zei daarentegen dat u niet begreep wat het probleem was (gehoor CGVS, p.6,10). Gegeven het heersende homofobe klimaat in uw land van herkomst zou men verwachten dat men zijn homoseksuele geaardheid verborgen zou proberen te houden. Het feit dat u ondanks de uiterst negatieve reacties van uw omgeving toch voluit uitkwam voor uw geaardheid en er blijkbaar geen probleem in zag, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid en doorleefdheid van uw relaas.*

*U stelt dat u de moskee niet meer binnen mocht omdat men wist dat u een homo bent. U ging in discussie. U zei: ‘ik mag niet binnen omdat ik homo ben, maar jij hebt 3 vrouwen die je niet gelijk behandeld, dat mag ook niet van de koran’ (gehoor CGVS, p.6,7). Dat u uw geaardheid zomaar zou bevestigen tegen de religieuze leiders uit uw buurt en in discussie zou gaan lijkt bijzonder risicovol, gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. Uw verklaringen komen dan ook niet doorleefd en niet geloofwaardig over.*

*Op de vraag of u andere homo's kunt herkennen, verklaart u het volgende: ‘Ja, in Afrika hebben we een teken. Een blauwe zakdoek die je deels opplooit en zo uit je zak laat hangen. Als je dat ziet in Liberia weet je dat iemand gay is.’ Op de vraag of dit geen risico inhoudt als hetero's het zouden zien antwoordt u dat het inderdaad riskant is, maar dat mensen het niet direct zien (gehoor CGVS, p.12). Gegeven het heersende homofobe klimaat in uw land van herkomst lijkt het echter bijzonder onwaarschijnlijk dat homo's dergelijke risico's zouden nemen en zo de kans zouden lopen als dusdanig herkend te worden door hetero's. Uw verklaringen doen afbreuk aan de doorleefdheid en geloofwaardigheid van uw relaas en uw voorgehouden homoseksuele geaardheid.*

*Daarnaast kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de beleving van uw homoseksuele geaardheid. Op de vraag wat u voelde op het moment dat u zeker was dat u homo bent, antwoordde u dat u voelde dat u moest doen wat uw hart zei. Op de vraag of u zich ook schuldig voelde, antwoordde u ontkennend en zei u dat u vrij bent het te doen. Op de vraag of u ook gevoelens van schaamte had, antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p.11). Gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het bijzonder merkwaardig dat u zich niet meer vragen zou gesteld hebben omtrent uw ontdekte homoseksualiteit. Het is best mogelijk dat u zich persoonlijk goed voelde toen u besepte dat u homo bent, maar het is weinig overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met schuldgevoelens of schaamtegevoelens omwille van het feit dat uw homoseksuele gevoelens sociaal volstrekt niet aanvaard waren. Dat u uw ontdekte homoseksuele voorkeur in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over.*

*Verder kunnen er enkele opmerkingen worden gemaakt bij uw beweerde homoseksuele relaties met J. (...) en T. (...). Alhoewel u verklaart van 2007 tot 2009 een relatie gehad te hebben met J. (...) en van 2009 tot 2012 met T. (...) (gehoor CGVS, p.3) slaagt u er van beiden niet in de naam van hun ouders te noemen (gehoor CGVS, p.13,14). Als men gedurende 3 jaar een relatie heeft met iemand, zou men toch mogen verwachten dat men de namen van diens ouders weet, zelfs al wonen die ouders in het buitenland, zoals bij J. (...) het geval was (gehoor CGVS, p.13). Het feit dat u de namen van de ouders van J. (...) en T. (...) niet weet, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met J. (...) en T. (...). Ook het feit dat u niets weet over vorige partners van J. (...) (gehoor CGVS, p.13)*

is vreemd. Als men gedurende 3 jaar een serieuze relatie heeft met iemand, zou men toch mogen verwachten dat men iets weet over de vorige partners van uw partner.

Daarbij verklaart u dat u midden 2009 een relatie begon met T. (...) en dat J. (...) dit ongeveer een maand later te weten kwam. J. (...) was erg jaloers en uit wraak vertelde hij aan uw vrienden dat u homo bent. Uw vrienden vertelden dit dan weer verder aan uw familie en de religieuze leiders uit uw buurt. Twee weken later werd u door 3 mannen aangevallen op straat. Een week later ontving u 5 dagen op rij bedreigingen aan uw deur. U vertelt ook dat uw familie en vrienden u wilden doden (gehoor CGVS, p. 3,5,6,9,10,11). Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u in 2009 ernstig bedreigd werd toen uw omgeving te weten kwam dat u homo bent. Het is dan ook erg vreemd dat u van 2009 tot maart 2012 nog in uw land en op dezelfde woonplaats kon blijven wonen en klaarblijkelijk geen bedreigingen meer ontving (gehoor CGVS, p.6,11). Nochtans wisten uw vrienden en familie waar u woonde en zagen T. (...) en u elkaar nog bij u thuis (gehoor CGVS, p.6,11). Dat uw leven midden 2009 op korte tijd meermaals bedreigd werd en uw familie en vrienden verklaarden dat ze u wilden doden, maar u nadien nog jarenlang op dezelfde plaats kon blijven wonen en uw partner ontmoeten zonder verdere problemen te ondervinden, komt niet erg waarschijnlijk over.

Overigens doen uw verklaringen over het lot van uw partner T. (...) afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw homoseksuele relatie met T. (...). U verklaart dat ze hem ook vervolgden en dat jullie niet samen konden vluchten. Op de vraag waarom u T. (...) daarna niet probeerde te contacteren, antwoordde u dat u uw telefoon moest verkopen. Op de vraag of dit de reden is dat u T. (...) niet kon bellen, antwoordt u dat u uw sim-kaart kwijt raakte (gehoor CGVS, p. 3,4,10). Hoewel meermaals gepeild werd naar uw kennis over het lot van uw partner T. (...), blijft u hierover steeds op de vlakte. U had een relatie van 3 jaar van hem, u had gevoelens voor hem en hij werd volgens uw verklaringen ook vervolgd (gehoor CGVS, p.3,10,14). Men zou dus verwachten dat u samen met hem zou proberen te vluchten, en indien dit niet mogelijk was, dat u zeker te weten zou willen komen wat er met hem gebeurd is. Dit blijkt allerm minst uit uw antwoorden. Uw matige interesse in en kennis over het lot van uw partner T. (...) valt moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen dat u een lange relatie had met T. (...) en gevoelens had voor hem (gehoor CGVS, p.3,14). Opnieuw doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met T. (...).

Ook uw kennis over het homoseksuele milieu in België is beperkt. U stelt dat u telefonisch contact opnam met de organisatie Mahaba. U weet echter niets meer over deze organisatie te zeggen dan dat het een homo-organisatie is. Bovendien hebt u ook nog geen afspraak gemaakt met deze organisatie (gehoor CGVS, p.7). Daarnaast hebt u het over de organisatie Tel Quas, maar ook hier weet u niets meer over dan dat ze opkomen voor homorechten en Frans spreken. Over de Gay Pride manifestatie in Brussel verklaart u dat u niet op de hoogte was van deze manifestatie en meestal in uw opvangcentrum verblijft (gehoor CGVS, p.15). Alhoewel u nog maar 2 en een halve maand in België verblijft is het toch vreemd dat u niet meer weet te vertellen over het homoseksuele milieu in België. Iemand gaf u informatie over de organisatie Mahaba, maar klaarblijkelijk hebt u weinig gedaan met deze informatie.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties met J. (...) en T. (...). Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties met J. (...) en T. (...).

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit of reisweg te controleren.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6. De verwerende partij is op grond van de voormelde motieven tot de conclusie gekomen dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid en zijn homoseksuele relaties met J. (...) en T. (...) niet aannemelijk heeft gemaakt en dat er in zijn hoofd dus geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade wordt aangenomen.

2.7.1. Met betrekking tot de bedenkingen van de verwerende partij over verzoekers attitude over zijn geaardheid, doet verzoeker gelden dat hij het opmerkelijk vindt dat zij zijn verklaringen over de herkenbaarheid van homoseksuelen –met name aan door een blauwe zakdoek die uit hun broekzak

hangt- niet heeft onderzocht, terwijl onder meer uit de Proceduregids van het UNHCR, paragrafen 195 en 196, blijkt dat zij de onderzoeksbevoegdheid en de plicht heeft om de feiten en de bewijzen die werden aangebracht, te analyseren en te onderzoeken. Het is niet ondenkbaar, zo stelt hij, dat de homo-subcultuur zich in Liberia op zekere wijze bekend zou maken. Verzoeker voegt daaraan toe dat stellingen als *“Gegeven het heersende homofobe klimaat in uw land van herkomst zou men verwachten dat men zijn homoseksuele geaardheid verborgen probeert te houden”* geen redelijke, objectieve grond is om zijn homoseksualiteit in twijfel te trekken. De manier waarop een persoon zijn geaardheid beleeft is een zeer individueel gegeven dat men niet kan beoordelen op basis van enige maatstaven of criteria.

2.7.2. Op grond van de informatie in het administratief dossier staat het buiten kijf dat Liberia een homofobe maatschappij is waarin een sociaal en religieus stigma rust op personen met een homoseksuele geaardheid. In die optiek kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat zij zich openblijk herkenbaar zouden maken door het dragen van een blauwe zakdoek in hun broekzak. Verzoeker stelt dan wel dat het de plicht van de verwerende partij was om dit gegeven te onderzoeken, maar gaat hiermee voorbij aan het gegeven dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust, die ook in het kader van het onderhavige beroep geen enkel objectief gegeven bijbrengt dat zijn verklaringen hieromtrent zou kunnen staven, niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid had. In de mate dat verzoeker overigens verwijst naar enkele paragrafen van de Proceduregids van het UNHCR, dient erop gewezen dat deze, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Overigens blijkt uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt dat homoseksuelen in Liberia zich ondergronds bewegen om reden dat, wanneer hun geaardheid bekend wordt, de leden ervan zichzelf blootgesteld zien aan arrestaties, vervolging, excommunicatie en afkeuring door vrienden, familie en de maatschappij in haar geheel (*“Liberia: treatment of homosexuals; availability of state protection and the existence of organizations that help them”*, Refworld, adm. doss. mapje landeninformatie). Voorts moet er nog op gewezen dat de door verzoeker geciteerde passus uit de bestreden beslissing uiteraard, getuige daarvan de weergave van de volledige beslissing sub 2.5, niet de enige overweging is die de verwerende partij ertoe heeft gebracht geen geloof te hechten aan zijn geaardheid en zijn homoseksuele relaties. De motieven van de bestreden beslissing moeten in hun onderlinge samenhang worden gelezen en beoordeeld.

2.8.1. Verder stelt verzoeker dat hij zijn homoseksualiteit heeft aanvaard en dus geen reden heeft om hierover schuld- of schaamtegevoelens te hebben. De verwerende partij erkent zelf dat het mogelijk is dat verzoeker zich persoonlijk goed voelde. Uit het feit dat homoseksualiteit in zijn land van herkomst sociaal niet aanvaard wordt, kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoeker schaamte- en schuldgevoelens moet hebben. Bovendien is het onaanvaardbaar om verzoekers homoseksualiteit in vraag te stellen op grond van dergelijke subjectieve bevindingen. De manier waarop een persoon zijn homoseksuele geaardheid ontdekt en beleeft is een zeer individueel gegeven en kan niet worden onderworpen aan subjectieve maatstaven.

2.8.2. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat de manier waarop iemand zijn homoseksuele geaardheid ontdekt en beleeft een zeer individueel gegeven is. Evenwel kan bezwaarlijk worden aangenomen dat gezien de maatschappij waarin hij leefde, en waar homoseksualiteit niet wordt getolereerd, verzoeker nergens gevoelens van angst, vertwijfeling of onzekerheid ter sprake brengt bij zijn verklaringen over het moment waarop hij zeker wist een andere geaardheid te hebben die mogelijks tot problemen zou leiden in de beleving ervan, gezien het sociale en religieuze stigma. Dat verzoeker zijn geaardheid heeft aanvaard, doet hieraan geen afbreuk. In diezelfde context moet erop gewezen dat verzoeker, die precies omwille van zijn geaardheid internationale bescherming vraagt en zich wel degelijk bewust was van de afkeurende houding van de omgeving waarin hij leefde, verklaarde een zeer open houding te hebben aangenomen ten aanzien van homoseksualiteit: zo associeerde hij zich openlijk met een andere homoseksueel, J. (...), niettegenstaande die door zijn vrienden werd afgekeurd, ontkende hij zijn eigen geaardheid geenszins ondanks de uiterst negatieve reacties in zijn omgeving en bevestigde hij zelfs tegen de religieuze leiders in zijn buurt zijn geaardheid en ging hij met hen hierover in discussie. Deze verklaringen zijn inderdaad, zoals de verwerende partij ook al stelde in de bestreden beslissing, niet doorleefd en niet aannemelijk in de Liberiaanse context. Aan zijn homoseksuele geaardheid kan derhalve geen geloof worden gehecht. Daarbij komt nog dat de verwerende partij ook een aantal pertinente, doch door verzoeker niet betwiste vaststellingen heeft gemaakt aangaande diens beweerde homoseksuele relaties die betrekking hebben op het feit dat verzoeker, ondanks de lange relaties die hij had met J. (...) en T. (...), de namen van hun ouders niet kon geven, geen informatie kon verstrekken over de vorige partners van J. (...) en zijn matige interesse en kennis over het lot van zijn

partner T. (...), die luidens zijn verklaringen ook zou zijn vervolgd, niet te verzoenen valt met zijn lange relatie met hem en de gevoelens die hij had voor hem. Ten slotte valt verzoekers verklaring dat hij in 2009 ernstig bedreigd werd door vrienden, familie, en onbekenden, op geen enkele wijze te rijmen met het feit dat hij daarna, en tot 2012 op dezelfde plaats kon blijven wonen en daar ook zijn partner T. (...) bleef ontmoeten, zonder verdere bedreigingen te ontvangen.

2.9. De voorgaande vaststellingen herleiden verzoekers verklaringen omtrent zijn homoseksuele relaties en zijn homoseksuele geaardheid in het algemeen, tot volstrekt ongeloofwaardig. Het feit, verder, dat hij niet meer informatie kan verstrekken over de organisaties waarmee hij in contact kwam, bevestigt de bevinding dat hij omtrent zijn geaardheid geen doorleefde verklaringen aflegt. Zijn betoog dat hij sinds amper 2 en een halve maand in een opvangcentrum in België verblijft, doet hieraan geen afbreuk, nu verzoeker er geen blijk van heeft gegeven ook daadwerkelijk iets te hebben gedaan met de informatie die hem werd gegeven over de organisatie Merhaba. Deze organisatie is, luidens de informatie die verzoeker zelf bijvoegt, specifiek gericht op allochtone holebi's, zodat het weinig aannemelijk is dat verzoeker omwille van taalproblemen zich niet verder kon informeren of verzoeker niet zouden kunnen hebben doorverwijzen naar organisaties die dat wel zouden kunnen. Dat verzoeker geen verdere afspraken met deze of andere organisaties maakt kan niet worden vergoelikt en geeft blijk van zijn desinteresse dienaangaande, die op zijn beurt verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn geaardheid.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker zijn problemen die voortvloeien uit zijn homoseksuele geaardheid, noch die geaardheid zelf aannemelijk heeft weten maken en dus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoeker stelt dan wel, wat de toetsing van zijn asielrelaas betreft aan de voorwaarden van de subsidiaire bescherming, dat de bestreden beslissing hieromtrent niet is gemotiveerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.11. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar zijn homoseksuele geaardheid, naar de elementen van zijn asielrelaas en naar de situatie van de homoseksuelen in Liberia. Evenwel werd hierboven reeds gesteld dat hij zijn geaardheid en de daaruit voortvloeiende problemen niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad meent dat zij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.12. In de mate, ten slotte, dat verzoeker wijst op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dient erop gewezen dat, daargelaten de vraag of artikel 3 van het EVRM wel kan worden getoetst in het kader van een beroep waarin geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, wordt vastgesteld deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hierboven, bij de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus, werd echter reeds geoordeeld dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is dan ook niet aangetoond.

2.13. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het enig middel is niet gegrond. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS